

Arrest

nr. 200 149 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 15 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vragen op 16 november 2015 asiel aan. Op 13 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekers aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent 42 jaar en geboren in Deh Dana, een wijk van de stad Kabul, in de provincie Kabul. U leefde uw hele leven in Kabul en bent ongeschoold. U huwde S.(...) S.(...) (o.v. X). Samen hebben jullie vier kinderen.

Nadat u als slager had gewerkt kon u via een goede vriend aan het werk als privéchauffeur voor het parlamentslid Abdul Rahim Ayubi. U werkte ongeveer anderhalf jaar voor dit parlamentslid. Op een dag kreeg u een telefoontje waarbij men u vroeg hoe het met u ging, waarna het gesprek vroegtijdig werd beëindigd. Twee nachten nadien kreeg u een tweede telefoontje en men vertelde u dat u iets moest doen voor de persoon aan de andere kant van de lijn. U dacht dat het een vriend of familielid was. U polste naar de mogelijkheid om met de persoon af te spreken zodat zijn probleem kon worden besproken onder vier ogen. Hierop werd het gesprek onderbroken door de persoon die u opbelde. Toen u van uw werk kwam werd u de volgende nacht op weg naar huis op de Darul Aman road klemgereden met uw auto. Twee mannen hielden u onder schot en u werd geboeid en geblinddoekt. U werd op de achterbank van uw eigen wagen gezet en na ongeveer één uur rijden werd u ergens in een kamer gezet. Na twee tot drie uur betraden twee personen de kamer met de mededeling dat de grote Mawlawi u tot bij hem riep. Toen u voor de Mawlawi werd gebracht werd uw blinddoek afgenomen en zei de Mawlawi dat zij de Taliban zijn en u hadden opgebeld. Hij vroeg u om met hen samen te werken omdat u als chauffeur toegang tot het parlement had. Concreet werd u gevraagd om twee talibs en een substantie in het parlement binnen te smokkelen. U werd het enkele keren gevraagd en toen u voor de derde maal het voorstel afwees sloegen de talibs u met hun kalashnikovs. Uw hoofd werd geraakt en u verloor veel bloed. Onder deze druk stemde u toch in met de opdracht van de Mawlawi. U moest de opdracht binnen de drie dagen uitvoeren en als stok achter de deur werd uw persoonlijke auto bij de Taliban gehouden. Indien u de opdracht niet uitvoerde zouden de Taliban uw auto gebruiken in een aanslag waarna de overheid u dan zou viseren als men zou ontdekken dat het uw auto was die bij de aanslag zou zijn gebruikt. Daarnaast zouden de Taliban ook uw familie ombrengen en uw huis afbranden. De volgende nacht werd u vrijgelaten en keerde u naar huis terug. Uw vrouw belde uw schoonvader en schoonbroer op en ze kwamen naar uw huis. U vertelde wat er was gebeurd en er werd besloten dat u het huis niet mocht verlaten. De volgende nacht ging u naar het huis van uw schoonvader en kwam met hem overeen om Afghanistan te verlaten. Samen met uw echtgenote en drie van uw kinderen reisde u ongeveer twee maanden en kwam op 15 november 2015 aan in België en diende op 16 november 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u samen met uw echtgenote voor: de taskara van u en uw echtgenote, medische documenten bekomen in België, een bewijs van voltooiing van uw legerdienst, een badge en een attest van uw werk als chauffeur voor Abdul Rahim Ayubi, een rijbewijs en een document van uw werk als chauffeur.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban omdat u niet samenwerkte met hen (CGVS p.27). Enkele tegenstrijdigheden en opvallende vaststellingen in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw verklaringen bij de DVZ niet stroken met die op het CGVS. Zo verklaarde u ten eerste tijdens het interview op de DVZ dd 15 maart 2016 dat de twee mannen die u klemreden u dwongen om zelf verder te rijden (DVZ vragenlijst punt 3.5). Op het CGVS daarentegen zei u dat ze u op de achterbank van uw auto geboeid en geblinddoekt zetten (CGVS p.20,

23). Ten tweede zei u op de DVZ (DVZ vragenlijst punt 3.5) dat de mannen hun maskers afnamen tijdens de autorit. Dit stemt eveneens niet overeen met uw verklaringen op het CGVS waar u zei dat de mannen hun maskers niet afnamen en u hen niet kon herkennen (CGVS p.23). Uw vrouw treedt u hierin trouwens bij (CGVS S.(...) p.11). Bovendien is het erg opvallend dat u bij de DVZ op geen enkel moment vermeldt dat u werd geblinddoekt en geboeid, wat u bij het CGVS meermaals wel deed. Hoe u dit heeft nagelaten te verklaren bij de DVZ is raadselachtig. Tot slot verklaarde u op de DVZ dat toen u vroeg wie de twee mannen waren die u ontvoerden, ze u antwoordden dat zij diegenen waren die u voordien hadden opgebeld. Op het CGVS komt u plots te verklaren dat de mannen u enkel vervloekten en zeiden dat ze zullen zeggen wie ze zijn wanneer ze u vandaar hebben weggenomen (CGVS p.23). Sterker nog, u zegt dat pas toen u bij de grote Mawlawi werd gebracht hij u vertelde wie u had opgebeld en dat zij de Taliban zijn (CGVS p.20, 26). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdige elementen brengt u aan dat u de voorgelegde verklaringen bij de DVZ niet deed. Deze argumentatie is weinig aannemelijk rekening houdend de omvang van de tegenstrijdige elementen en het gegeven dat u geen melding maakte van het blinddoeken en het boeien van uw handen. Dat er sprake zou zijn van zulk een misinterpretatie en hiaten in uw verklaringen bij de DVZ is niet serieus te noemen. Deze vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen uw voorgehouden vrees sterk.

Naast voornoemde tegenstrijdigheden moet men enkele andere opvallende vaststellingen in overweging nemen.

Ten eerste valt uw beperkte kennis over het parlementslid Abdul Rahim Ayubi erg op. Waar u bij de DVZ niet wist tot welke partij hij behoorde, weet u dat op het CGVS plots wel (CGVS p.17; CGVS Vragenlijst punt 5). Deze vaststelling roept vragen op. Hoewel u op het CGVS terug weet tot welke partij Abdul Rahim Ayubi behoort kan u niet vertellen welke kleuren de partij van Abdul Rahim Ayubi vertegenwoordigen (CGVS p.17). Uw redenering dat Abdul Rahim Ayubi u niet vertelde over de kleuren van zijn partij, kan niet worden aangenomen (CGVS p.17). Het is niet alleen vreemd dat u als privéchauffeur van het parlementslid deze kennis ontbreekt, maar ook wanneer er rekening wordt gehouden met uw verklaringen dat uw tv-toestel vaak opstond bij u thuis (CGVS p.5; CGVS S.(...) p.3). Daarnaast weet u blijkbaar ook niet exact hoe lang Abdul Rahim Ayubi al in het parlement zetelt, wat hij precies deed in het parlement en welke verantwoordelijkheden hij had als parlementslid (CGVS p.17). U kan bovendien niet zeggen tot welke stam Abdul Rahim Ayubi behoort (CGVS p.18). Hij behoort tot de Popalzaistam en zijn eigen grootvader was leider van deze stam. Tot de vaststelling waarom zijn grootvader een belangrijk man was komt u evenzeer niet (CGVS p.10).

Gevraagd waar Abdul Rahim Ayubi tijdens zijn leven allemaal heeft gewoond kan u slechts zeggen dat hij in Kandahar en Kabul woonde (CGVS p.18). Dat u niet op de hoogte bent van zijn verblijf in Pakistan en in andere provincies van Afghanistan voor zijn werk als politiecommandant is opmerkelijk. Hierbij aansluitend kan u ook niets zeggen over zijn werk alvorens hij parlementslid werd (CGVS p.18). Abdul Rahim Ayubi werkte in de provincies Ghazni, Zabul, Kandahar en Helmand als politiecommandant en hij werkte ook van 2000 tot 2008 voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U geeft aan wel te weten dat Abdul Rahim Ayubi eigen bedrijven heeft, maar wanneer u gevraagd wordt naar de namen van de bedrijven of binnen welke sector ze actief zijn, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.19). Ten slotte bent u schijnbaar op de hoogte van een aanval op het parlementslid Ayubi in Kolola Pushta in 2012, maar zegt u verkeerdelijk dat de aanval overdag gebeurde (CGVS p.18). Van de privéchauffeur van een parlementslid die gedurende anderhalf jaar dagdagelijks werkzaam was voor hem en die over een tv beschikte kan meer achtergrondkennis van het parlementslid worden verwacht. Uw beperkte kennis over Abdul Rahim Ayubi is erg opvallend en ondergraaft uw voorgehouden profiel als privéchauffeur van het parlementslid Ayubi dan ook sterk.

Ten tweede kan er moeilijk geloof worden gehecht aan de manier waarop u uw functie als privéchauffeur voor het parlementslid Abdul Rahim Ayubi hebt verkregen. Enerzijds verklaarde u dat u aan het werk geraakte via een vriend die bij u in uw slagerij vlees kocht (CGVS p.7,13). Anderzijds zegt u dat u geen dicht stamlid was van Abdul Rahim Ayubi en hij daarom geen enkele informatie over z'n familie of werk aan u toevertrouwde (CGVS p.19). Waarom u dan wel als persoonlijke chauffeur voor hem mocht werken en uw auto aan zijn huis mocht parkeren (CGVS p.9,11) klinkt in dat opzicht niet aannemelijk. Men zou verwachten dat de hoogst vertrouwelijke functie van privéchauffeur inderdaad aan iemand van de eigen familie of van de eigen stam van het parlementslid zou worden toevertrouwd, en niet aan de lokale slager die toevallig een vriend heeft die chauffeur is van het parlementslid. Bij confrontatie met uw eigen redenering kan u geen helderheid scheppen waarom Abdul Rahim Ayubi dan net u koos als zijn persoonlijke chauffeur, ook al had u geen familieband met hem (CGVS p.19-20).

Als derde opvallende element in uw verklaringen moet er stil worden gestaan bij uw beperkte kennis over de aanval van de Taliban op het parlamentsgebouw drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U komt verkeerdelijk te verklaren dat er bij de aanval in totaal 15 tot 20 doden waren en 3 tot 4 gedode talibs. U spreekt ook over 5 mensen die in totaal gewond raakten bij de aanslag (CGVS p.15). In werkelijkheid werden er 6 talibs gedood en waren er 18 gewonden. Daarenboven weet u ook niet langs waar de Talibanstrijders het gebouw trachten binnen te dringen (CGVS p.15) en waarom de Taliban net op die dag zulk een gecoördineerde aanval op het parlement uitvoerden (CGVS p.15). De Taliban kozen deze datum uit omdat op die dag de nieuwe minister van defensie werd ingezworen, namelijk de heer Massoum Stanekzai. Het valt op dat wanneer de naam van deze nieuwe minister aan u wordt voorgelezen u aangeeft hem niet te kennen. Sterker nog op de vraag welke andere parlementsleden u kent geeft u te kennen niemand anders te kennen omdat u enkel met Abdul Rahim Ayubi werkte (CGVS p.20). Hierbij aansluitend kan u ook niets zeggen over de officiële gasten die naar Abdul Rahim Ayubi in het parlement kwamen (CGVS p.18). Uw gebrek aan kennis over de grootschalige aanval op het parlement, nota bene uw werkplek waar u normaliter op de parking of nabij de wagens moest wachten op Abdul Rahim Ayubi (CGVS p.11), is frappant. Deze vaststelling wordt nog verder aangescherpt door uw verklaringen dat u beschikte over een tv-toestel dat vaak opstond bij u thuis (CGVS p.5; CGVS S.(...) p.3). De idee dat u op die manier geen of beperkte info had over de aanval op uw werkplek enkele maanden voor uw vertrek is zeer merkwaardig. De vaststelling dat u dermate beperkte kennis over een zeer belangrijke aanval op uw werkplaats heeft haalt het geloof in uw verklaarde tewerkstelling verder onderuit.

Daarnaast blijkt ook uw vrouw verdacht weinig kennis te hebben over de omstandigheden en resultaten van de aanval van de Taliban op het parlamentsgebouw. Uw vrouw kan niet zeggen hoeveel slachtoffers er waren, of er parlementsleden werden gedood en wanneer het incident gebeurde (CGVS S.(...) p.7). Na te worden gecdonfronteerd met de vaststelling dat zij weinig weet over de aanslag op de werkplaats van haar man, geeft uw vrouw als weerwoord dat ze niet vroeg naar de omstandigheden en u haar ook niets vertelde daarover (CGVS S.(...) p.8). Dit is allerminst serieus te noemen. U werkte elke dag aan het parlamentsgebouw en uw leven kon dus in direct gevaar zijn. Dat u de persoon waarmee u een gezin heeft opgebouwd niets over de aanval zou vertellen valt erg moeilijk te geloven. Uw vrouw gaf daarenboven zelf aan dat ze de tv opzette naar aanleiding van de aanval (CGVS S.(...) p.7). Op die manier zou uw vrouw toch in staat moeten zijn om meer informatie over het incident aan te brengen. Daarenboven zei uw vrouw ook dat ze niet weet waar u zich bevond op het moment van de aanslag op het parlamentsgebouw (CGVS S.(...) p.8). Opnieuw blijken deze verklaringen erg onwaarschijnlijk te zijn. Dat uw vrouw zich geen vragen stelde over uw veiligheid of uw verblijfplaats op het moment dat uw werkplek door de Taliban zwaar werd aangevallen, is erg vreemd.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde functie als privé-chauffeur voor het parlamentslid Abdul Rahim Ayubi. Aangezien u deze tewerkstelling als oorzaak voor de door u gekende en door u gevreesde vervolging in Afghanistan aanwijst, haalt deze vaststelling het geloof in uw asielmotieven onderuit.

Verder kunnen er ook bij uw asielrelaas enkele opmerkingen worden gemaakt. Het valt vooral op dat u over de uitvoering van de opdracht die u door de Taliban was opgedragen zeer weinig kan aanbrengen. Deze opdracht, namelijk het binnensmokkelen van twee talibs en een substantie in het parlamentsgebouw, is nochtans zeer specifiek en bovendien erg moeilijk zoals u zelf aangeeft (CGVS p.25-26). De idee dat de Taliban u geen concrete instructies over uw rol tijdens deze riskante operatie zouden hebben opgedragen, is niet erg aannemelijk.

U verklaarde dat uw familie zou worden gedood indien u de opdracht van de Taliban niet uitvoerde (CGVS p.25). U vervulde deze eis van de Taliban niet want u verliet Afghanistan. Daartegenover zegt u dat uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan geen problemen heeft gekend (CGVS p.24) en ook uw vrouw bevestigt dit (CGVS S.(...) p.4,13). Geconfronteerd met deze eigenaardige vaststelling kan u slechts aanbrengen dat uw familie niet werkt voor de overheid en de Taliban alleen iets tegen u hebben (CGVS p.25). Dit antwoord is niet overtuigend, aangezien u zelf aanhaalde dat de Taliban uw hele familie met de dood bedreigde. U haalde daarnaast tevens aan dat indien u de opdracht die u door de Taliban werd gegeven niet uitvoerde de Taliban uw auto zouden gebruiken in een aanslag. Op die manier zou de overheid kunnen vaststellen dat de auto op uw naam stond en u daarom zou vervolgen (CGVS p.21). Tot op heden weet u opmerkelijk niet of uw auto werd gebruikt in een aanslag of niet (CGVS p.26).

Tot slot moet er op gewezen worden dat uw vrouw geeft blijk van een opvallend gebrek aan bepaalde kennis over uw werk en uw ontvoering. Het profiel van uw werkgever, parlementslid Abdul Rahim Ayubi, is haar quasi onbekend. Ze weet niet van welke politieke partij hij lid is, welke kleuren de partij vertegenwoordigen, wat het parlementslid deed in het parlement of als politicus in het algemeen (CGVS S.(...) p.8). Ze weet evenzeer niet wat de familiestam en sub-stam is van Abdul Rahim Ayubi, waar hij tijdens zijn leven woonde, wat hij deed voordat hij politicus werd en of hij ooit werd aangevallen (CGVS S.(...) p.9). Ook over het adres, de straat of de wijk waar Abdul Rahim Ayubi woont heeft uw vrouw geen informatie (CGVS S.(...) p.6).

Verder kan uw vrouw niet aanbrengen wat voor werk Abdul Rahim Ayubi naast zijn werk in het parlement nog doet en kan ze geen verhaal of anekdote vertellen die u aan haar over uw werk ooit heeft verteld (CGVS S.(...) p.9,10). Naast de opvallende vaststelling dat uw vrouw zo goed als niets weet over Abdul Rahim Ayubi is het onaannemelijk dat u nooit iets over uw werk tegen uw vrouw zou hebben verteld. De argumentatie die uw vrouw naar voor schuift, namelijk dat u geen tijd had om aan uw vrouw iets te vertellen over uw werk, kan niet overtuigen (CGVS S.(...) p.10). U werkte anderhalf jaar voor het parlementslid en kwam elke dag naar huis naar uw vrouw (CGVS p.7,11). In dit opzicht is het niet erg plausibel dat uw vrouw niets kan aanbrengen over Abdul Rahim Ayubi en niets over een verhaal of anekdote over uw werk.

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielseelaas, waarop u uw asielseel motieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van u en uw echtgenote gelden slechts als bewijs van jullie identiteit, maar kunnen niet aangewend worden ter ondersteuning van uw asielmotieven. Het document van voltooiing van uw legerdienst geldt louter als bewijs van uw verleden als militair. De waarde van de documenten van uw werk als chauffeur voor Abdul Rahim Ayubi berusten op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghanistan documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte

bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.

Tot slot legt u een bundel medische stukken op die opgemaakt zijn in België. Bij monde van uw advocaat verduidelijkt u dat u aan de ontvoering medische problemen overhield en vraagt u om deze problemen in rekening te brengen (CGVS p.27). Als diagnoses vermelden de medische stukken enkele fysieke aandoeningen, met name chronische sinusitis, een vermoeden van functionele gastroparese (verminderde werking van de maag) en longtuberculose. Daarnaast wordt er ook gemeld dat u klaagt over veralgemeende pijn o.a. ter hoogte van traumatische littekens en van veralgemeende jeuk. Geen van deze aandoeningen kan oorzakelijk in verband gebracht worden met uw voorgehouden ontvoering. Daarbij dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent 37 jaar. U bent geboren in Bimaru maar op zeer jonge leeftijd verhuisde u naar Deh Dana, een wijk van de stad Kabul, in de provincie Kabul. U leefde uw hele leven in Kabul en bent ongeschoold. U huwde S.(...) S.(...) Z.(...) (o.v. X). Samen hebben jullie vier kinderen.

Nadat uw man als slager had gewerkt kon hij via een goede vriend aan het werk als privéchauffeur voor het parlamentslid Abdul Rahim Ayubi. Hij werkte ongeveer anderhalf jaar voor dit parlamentslid. Op een dag kreeg uw echtgenoot een telefoontje waarbij men hem vroeg hoe het met hem ging, waarna het gesprek vroegtijdig werd beëindigd. Twee nachten nadien kreeg hij een tweede telefoontje en men vertelde hem dat hij iets moest doen voor de persoon aan de andere kant van de lijn. Uw echtgenoot dacht dat het een vriend of familielid was. Hij polste naar de mogelijkheid om met de persoon af te spreken zodat zijn probleem kon worden besproken onder vier ogen. Hierop werd het gesprek onderbroken door de persoon die uw man opbelde. Toen uw man van uw werk kwam werd hij de volgende nacht op weg naar huis op de Darul Aman road klemgereden. Twee mannen hielden hem onder schot en hij werd geboeid en geblinddoekt. Uw man werd op de achterbank van zijn eigen wagen gezet en na ongeveer één uur rijden werd hij ergens in een kamer gezet. Na twee tot drie uur betraden wee personen de kamer met de mededeling dat de grote Mawlawi uw man tot bij hem riep. De Mawlawi vroeg uw man om met hen samen te werken omdat hij als chauffeur toegang tot het parlement had. Concreet werd hem gevraagd om twee talibs en een substantie in het parlement binnen te smokkelen. Uw man werd het enkele keren gevraagd en toen hij voor de derde maal het voorstel afwees sloegen de talibs hem met hun kalashnikovs. Uw man werd aan het hoofd geraakt en hij verloor veel bloed. Onder deze druk stemde uw man toch in met de opdracht van de Mawlawi. Hij moest de opdracht binnen de drie dagen uitvoeren en als stok achter de deur werd zijn persoonlijke auto bij de Taliban gehouden. Indien uw man de opdracht niet uitvoerde zouden de Taliban uw auto gebruiken in een aanslag waarna de overheid hem dan zou viseren als men zou ontdekken dat het zijn auto was die bij de aanslag zou zijn gebruikt. Daarnaast zouden de Taliban ook zijn familie ombrengen en zijn huis afbranden. De volgende nacht werd uw man vrijgelaten en keerde hij naar huis terug. U belde uw vader en broer op en ze kwamen naar uw huis. Uw echtgenoot vertelde wat er was gebeurd en er werd besloten dat hij het huis niet mocht verlaten. De volgende nacht ging uw man naar het huis van uw vader en kwam met hem overeen om Afghanistan te verlaten. Samen met uw echtgenoot en drie van uw kinderen reisde u ongeveer twee maanden en kwam op 15 november 2015 aan in België en diende op 16 november 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u samen met uw echtgenoot voor: de taskara van u en uw echtgenoot, medische documenten over uw man bekomen in België, het bewijs van voltooiing van de legerdienst van uw man, zijn badge en een attest van zijn werk als chauffeur voor Abdul Rahim Ayubi, zijn rijbewijs en een document van zijn werk als chauffeur.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig overeenkomen met de degenen die uw echtgenoot S.(...) S.(...) Z.(...) (o.v. X) verklaarde. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt zijn jullie er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban omdat u niet samenwerkte met hen (CGVS p.27). Enkele tegenstrijdigheden en opvallende vaststellingen in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw verklaringen bij de DVZ niet stroken met die op het CGVS. Zo verklaarde u ten eerste tijdens het interview op de DVZ dd 15 maart 2016 dat de twee mannen die u klemreden u dwongen om zelf verder te rijden (DVZ vragenlijst punt 3.5). Op het CGVS daarentegen zei u dat ze u op de achterbank van uw auto geboeid en geblinddoekt zetten (CGVS p.20, 23). Ten tweede zei u op de DVZ (DVZ vragenlijst punt 3.5) dat de mannen hun maskers afnamen tijdens de autorit. Dit stemt eveneens niet overeen met uw verklaringen op het CGVS waar u zei dat de mannen hun maskers niet afnamen en u hen niet kon herkennen (CGVS p.23). Uw vrouw treedt u hierin trouwens bij (CGVS S.(...) p.11). Bovendien is het erg opvallend dat u bij de DVZ op geen enkel moment vermeldt dat u werd geblinddoekt en geboeid, wat u bij het CGVS meermaals wel deed. Hoe u dit heeft nagelaten te verklaren bij de DVZ is raadselachtig. Tot slot verklaarde u op de DVZ dat toen u vroeg wie de twee mannen waren die u ontvoerden, ze u antwoordden dat zij diegenen waren die u voordien hadden opgebeld. Op het CGVS komt u plots te verklaren dat de mannen u enkel vervloekten en zeiden dat ze zullen zeggen wie ze zijn wanneer ze u vandaar hebben weggenomen (CGVS p.23). Sterker nog, u zegt dat pas toen u bij de grote Mawlawi werd gebracht hij u vertelde wie u had opgebeld en dat zij de Taliban zijn (CGVS p.20, 26). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdige elementen brengt u aan dat u de voorgelegde verklaringen bij de DVZ niet deed. Deze argumentatie is weinig aannemelijk rekening houdend de omvang van de tegenstrijdige elementen en het gegeven dat u geen melding maakte van het blinddoeken en het boeien van uw handen. Dat er sprake zou zijn van zulk een misinterpretatie en hiaten in uw verklaringen bij de DVZ is niet serieus te noemen. Deze vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen uw voorgehouden vrees sterk.

Naast voornoemde tegenstrijdigheden moet men enkele andere opvallende vaststellingen in overweging nemen.

Ten eerste valt uw beperkte kennis over het parlementslid Abdul Rahim Ayubi erg op. Waar u bij de DVZ niet wist tot welke partij hij behoorde, weet u dat op het CGVS plots wel (CGVS p.17; CGVS Vragenlijst punt 5). Deze vaststelling roept vragen op. Hoewel u op het CGVS terug weet tot welke partij Abdul Rahim Ayubi behoort kan u niet vertellen welke kleuren de partij van Abdul Rahim Ayubi vertegenwoordigen (CGVS p.17). Uw redenering dat Abdul Rahim Ayubi u niet vertelde over de kleuren

van zijn partij, kan niet worden aangenomen (CGVS p.17). Het is niet alleen vreemd dat u als privéchauffeur van het parlementslid deze kennis ontbreekt, maar ook wanneer er rekening wordt gehouden met uw verklaringen dat uw tv-toestel vaak opstond bij u thuis (CGVS p.5; CGVS S.(...) p.3). Daarnaast weet u blijkbaar ook niet exact hoe lang Abdul Rahim Ayubi al in het parlement zetelt, wat hij precies deed in het parlement en welke verantwoordelijkheden hij had als parlementslid (CGVS p.17). U kan bovendien niet zeggen tot welke stam Abdul Rahim Ayubi behoort (CGVS p.18). Hij behoort tot de Popalzai-stam en zijn eigen grootvader was leider van deze stam. Tot de vaststelling waarom zijn grootvader een belangrijk man was komt u evenzeer niet (CGVS p.10).

Gevraagd waar Abdul Rahim Ayubi tijdens zijn leven allemaal heeft gewoond kan u slechts zeggen dat hij in Kandahar en Kabul woonde (CGVS p.18). Dat u niet op de hoogte bent van zijn verblijf in Pakistan en in andere provincies van Afghanistan voor zijn werk als politiecommandant is opmerkelijk. Hierbij aansluitend kan u ook niets zeggen over zijn werk alvorens hij parlementslid werd (CGVS p.18). Abdul Rahim Ayubi werkte in de provincies Ghazni, Zabul, Kandahar en Helmand als politiecommandant en hij werkte ook van 2000 tot 2008 voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U geeft aan wel te weten dat Abdul Rahim Ayubi eigen bedrijven heeft, maar wanneer u gevraagd wordt naar de namen van de bedrijven of binnen welke sector ze actief zijn, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.19). Ten slotte bent u schijnbaar op de hoogte van een aanval op het parlementslid Ayubi in Kolola Pushta in 2012, maar zegt u verkeerdelijk dat de aanval overdag gebeurde (CGVS p.18). Van de privéchauffeur van een parlementslid die gedurende anderhalf jaar dagdagelijks werkzaam was voor hem en die over een tv beschikte kan meer achtergrondkennis van het parlementslid worden verwacht. Uw beperkte kennis over Abdul Rahim Ayubi is erg opvallend en ondergraaft uw voorgehouden profiel als privéchauffeur van het parlementslid Ayubi dan ook sterk.

Ten tweede kan er moeilijk geloof worden gehecht aan de manier waarop u uw functie als privéchauffeur voor het parlementslid Abdul Rahim Ayubi hebt verkregen. Enerzijds verklaarde u dat u aan het werk geraakte via een vriend die bij u in uw slagerij vlees kocht (CGVS p.7,13). Anderzijds zegt u dat u geen dicht stamlid was van Abdul Rahim Ayubi en hij daarom geen enkele informatie over z'n familie of werk aan u toevertrouwde (CGVS p.19). Waarom u dan wel als persoonlijke chauffeur voor hem mocht werken en uw auto aan zijn huis mocht parkeren (CGVS p.9,11) klinkt in dat opzicht niet aannemelijk. Men zou verwachten dat de hoogst vertrouwelijke functie van privéchauffeur inderdaad aan iemand van de eigen familie of van de eigen stam van het parlementslid zou worden toevertrouwd, en niet aan de lokale slager die toevallig een vriend heeft die chauffeur is van het parlementslid. Bij confrontatie met uw eigen redenering kan u geen helderheid scheppen waarom Abdul Rahim Ayubi dan net u koos als zijn persoonlijke chauffeur, ook al had u geen familieband met hem (CGVS p.19-20).

Als derde opvallende element in uw verklaringen moet er stil worden gestaan bij uw beperkte kennis over de aanval van de Taliban op het parlamentsgebouw drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U komt verkeerdelijk te verklaren dat er bij de aanval in totaal 15 tot 20 doden waren en 3 tot 4 gedode talibs. U spreekt ook over 5 mensen die in totaal gewond raakten bij de aanslag (CGVS p.15). In werkelijkheid werden er 6 talibs gedood en waren er 18 gewonden. Daarenboven weet u ook niet langs waar de Talibanstrijders het gebouw trachten binnen te dringen (CGVS p.15) en waarom de Taliban net op die dag zulk een gecoördineerde aanval op het parlement uitvoerden (CGVS p.15). De Taliban kozen deze datum uit omdat op die dag de nieuwe minister van defensie werd ingezworen, namelijk de heer Massoum Stanekzai. Het valt op dat wanneer de naam van deze nieuwe minister aan u wordt voorgelezen u aangeeft hem niet te kennen. Sterker nog op de vraag welke andere parlamentsleden u kent geeft u te kennen niemand anders te kennen omdat u enkel met Abdul Rahim Ayubi werkte (CGVS p.20). Hierbij aansluitend kan u ook niets zeggen over de officiële gasten die naar Abdul Rahim Ayubi in het parlement kwamen (CGVS p.18). Uw gebrek aan kennis over de grootschalige aanval op het parlement, nota bene uw werkplek waar u normaliter op de parking of nabij de wagens moest wachten op Abdul Rahim Ayubi (CGVS p.11), is frappant. Deze vaststelling wordt nog verder aangescherpt door uw verklaringen dat u beschikte over een tv-toestel dat vaak opstond bij u thuis (CGVS p.5; CGVS S.(...) p.3). De idee dat u op die manier geen of beperkte info had over de aanval op uw werkplek enkele maanden voor uw vertrek is zeer merkwaardig. De vaststelling dat u dermate beperkte kennis over een zeer belangrijke aanval op uw werkplaats heeft haalt het geloof in uw verklaarde tewerkstelling verder onderuit.

Daarnaast blijkt ook uw vrouw verdacht weinig kennis te hebben over de omstandigheden en resultaten van de aanval van de Taliban op het parlamentsgebouw. Uw vrouw kan niet zeggen hoeveel slachtoffers er waren, of er parlamentsleden werden gedood en wanneer het incident gebeurde (CGVS S.(...) p.7). Na te worden geconfronteerd met de vaststelling dat zij weinig weet over de aanslag op de

werkplaats van haar man, geeft uw vrouw als weerwoord dat ze niet vroeg naar de omstandigheden en u haar ook niets vertelde daarover (CGVS S.(...) p.8). Dit is allerminst serieus te noemen. U werkte elke dag aan het parlamentsgebouw en uw leven kon dus in direct gevaar zijn. Dat u de persoon waarmee u een gezin heeft opgebouwd niets over de aanval zou vertellen valt erg moeilijk te geloven. Uw vrouw gaf daarenboven zelf aan dat ze de tv opzette naar aanleiding van de aanval (CGVS S.(...) p.7). Op die manier zou uw vrouw toch in staat moeten zijn om meer informatie over het incident aan te brengen. Daarenboven zei uw vrouw ook dat ze niet weet waar u zich bevond op het moment van de aanslag op het parlamentsgebouw (CGVS S.(...) p.8). Opnieuw blijken deze verklaringen erg onwaarschijnlijk te zijn. Dat uw vrouw zich geen vragen stelde over uw veiligheid of uw verblijfplaats op het moment dat uw werkplek door de Taliban zwaar werd aangevallen, is erg vreemd.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde functie als privé-chauffeur voor het parlamentslid Abdul Rahim Ayubi. Aangezien u deze tewerkstelling als oorzaak voor de door u gekende en door u gevreesde vervolging in Afghanistan aanwijst, haalt deze vaststelling het geloof in uw asielmotieven onderuit.

Verder kunnen er ook bij uw asielrelaas enkele opmerkingen worden gemaakt. Het valt vooral op dat u over de uitvoering van de opdracht die u door de Taliban was opgedragen zeer weinig kan aanbrengen. Deze opdracht, namelijk het binnensmokkelen van twee talibs en een substantie in het parlamentsgebouw, is nochtans zeer specifiek en bovendien erg moeilijk zoals u zelf aangeeft (CGVS p.25-26). De idee dat de Taliban u geen concrete instructies over uw rol tijdens deze riskante operatie zouden hebben opgedragen, is niet erg aannemelijk.

U verklaarde dat uw familie zou worden gedood indien u de opdracht van de Taliban niet uitvoerde (CGVS p.25). U vervulde deze eis van de Taliban niet want u verliet Afghanistan. Daartegenover zegt u dat uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan geen problemen heeft gekend (CGVS p.24) en ook uw vrouw bevestigt dit (CGVS S.(...) p.4,13). Geconfronteerd met deze eigenaardige vaststelling kan u slechts aanbrengen dat uw familie niet werkt voor de overheid en de Taliban alleen iets tegen u hebben (CGVS p.25). Dit antwoord is niet overtuigend, aangezien u zelf aanhaalde dat de Taliban uw hele familie met de dood bedreigde. U haalde daarnaast tevens aan dat indien u de opdracht die u door de Taliban werd gegeven niet uitvoerde de Taliban uw auto zouden gebruiken in een aanslag. Op die manier zou de overheid kunnen vaststellen dat de auto op uw naam stond en u daarom zou vervolgen (CGVS p.21). Tot op heden weet u opmerkelijk niet of uw auto werd gebruikt in een aanslag of niet (CGVS p.26).

Tot slot moet er op gewezen worden dat u uw vrouw geeft blijk van een opvallend gebrek aan bepaalde kennis over uw werk en uw ontvoering. Het profiel van uw werkgever, parlamentslid Abdul Rahim Ayubi, is haar quasi onbekend. Ze weet niet van welke politieke partij hij lid is, welke kleuren de partij vertegenwoordigen, wat het parlamentslid deed in het parlement of als politicus in het algemeen (CGVS S.(...) p.8). Ze weet evenzeer niet wat de familiestam en sub-stam is van Abdul Rahim Ayubi, waar hij tijdens zijn leven woonde, wat hij deed voordat hij politicus werd en of hij ooit werd aangevallen (CGVS S.(...) p.9). Ook over het adres, de straat of de wijk waar Abdul Rahim Ayubi woont heeft uw vrouw geen informatie (CGVS S.(...) p.6).

Verder kan uw vrouw niet aanbrengen wat voor werk Abdul Rahim Ayubi naast zijn werk in het parlement nog doet en kan ze geen verhaal of anekdote vertellen die u aan haar over uw werk ooit heeft verteld (CGVS S.(...) p.9,10). Naast de opvallende vaststelling dat uw vrouw zo goed als niets weet over Abdul Rahim Ayubi is het onaannemelijk dat u nooit iets over uw werk tegen uw vrouw zou hebben verteld. De argumentatie die uw vrouw naar voor schuift, namelijk dat u geen tijd had om aan uw vrouw iets te vertellen over uw werk, kan niet overtuigen (CGVS S.(...) p.10). U werkte anderhalf jaar voor het parlamentslid en kwam elke dag naar huis naar uw vrouw (CGVS p.7,11). In dit opzicht is het niet erg plausibel dat uw vrouw niets kan aanbrengen over Abdul Rahim Ayubi en niets over een verhaal of anekdote over uw werk.

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode plegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in

de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van u en uw echtgenote gelden slechts als bewijs van jullie identiteit, maar kunnen niet aangewend worden ter ondersteuning van uw asielmotieven. Het document van voltooiing van uw legerdienst geldt louter als bewijs van uw verleden als militair. De waarde van de documenten van uw werk als chauffeur voor Abdul Rahim Ayubi berusten op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghanistan documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.

Tot slot legt u een bundel medische stukken op die opgemaakt zijn in België. Bij monde van uw advocaat verduidelijkt u dat u aan de ontvoering medische problemen overhield en vraagt u om deze problemen in rekening te brengen (CGVS p.27). Als diagnoses vermelden de medische stukken enkele fysieke aandoeningen, met name chronische sinusitis, een vermoeden van functionele gastroparese (verminderde werking van de maag) en longtuberculose. Daarnaast wordt er ook gemeld dat u klaagt over veralgemeende pijn o.a. ter hoogte van traumatische littekens en van veralgemeende jeuk. Geen van deze aandoeningen kan oorzakelijk in verband gebracht worden met uw voorgehouden ontvoering. Daarbij dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers werd het statuut van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut geweigerd daar het CGVS meent dat zij niet voldoende aangetoond hebben dat zij zich kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien schenden de beslissing van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

- redelijkheidsbeginsel:

Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoekers!

- Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoekers grondig te onderzoeken. Men onderzoekt niet, minstens niet afdoende of verzoekers terug kunnen keren naar hun land van herkomst

- Motiveringsplicht:

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).¹. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Uit de bestreden beslissingen kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissingen zijn genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De Conventie van Genève van 1951 omschrijft een vluchteling als volgt: “Elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging”.

Verzoekers zijn ervan overtuigd dat zij aan deze omschrijving voldoen en begrijpen dan ook niet waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot hun asielaanvraag. Huidige beslissingen zijn dan ook een schending van de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.

Dat verzoekers zich met deze beslissing absoluut niet akkoord kunnen verklaren en het volgende wensen te benadrukken:

3.1. M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing

a) Aangaande het asielrelaas van verzoekers

Het CGVS stelt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij zich kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging en dat er weinig geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas. Verzoekers wensen hierop te reageren.

Verzoekers zijn Afghanistan ontvlucht nadat verzoeker door de taliban werd ontvoerd en vreesde voor zijn leven en dat van zijn gezin.

Verzoekers zijn van mening dat de door hen afgelegde verklaringen wel voldoende zijn om hen het statuut van vluchteling toe te kennen en minstens het statuut van subsidiaire bescherming.

Zij gaan niet akkoord met bovenstaande stelling van het CGVS en wensen het volgende op te merken.

Dat de gegronde vrees in hoofde van verzoekers onderzocht dient te worden!

Dat het onzorgvuldig is van het CGVS om geen grondig onderzoek te voeren

b) Aangaande de door hem neergelegde documenten

Bij hun asielaanvraag legden verzoekers de volgende documenten neer:

- Taskara van hem en zijn echtgenote*
- Medische documenten opgesteld in België*
- Bewijs van voltooiing van zijn legerdienst*
- Badge*
- Attest van zijn werk als chauffeur*
- Rijbewijs*
- Document van zijn werk als chauffeur*

De identiteit van verzoekers wordt niet betwist. Er wordt m.a.w. niet betwist dat verzoekers afkomstig zijn uit Afghanistan.

Het CGVS stelt weinig geloof te hechten aan hoe verzoeker aan zijn job als privéchauffeur is gekomen en of hij deze wel heeft uitgevoerd..

Verzoeker heeft verschillende documenten neergelegd om zijn relaas mbt zijn job te staven.

Het CGVS stelt dat de waarde van deze documenten berusten op de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Men stelt steeds opnieuw dat men niet naar algemene informatie mag verwijzen maar dit individueel en grondig moet behandeld worden maar stelt tegelijkertijd dat er slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden gehecht aan de documenten omdat uit algemene informatie blijkt dat er heel wat vervalste documenten te verkrijgen zijn. Dat dit niet voldoende en niet redelijk is temeer daar deze documenten aantonen dat verzoeker wel degelijk de privéchauffeur was van het parlementslid en dat hieraan dan ook niet kan getwijfeld worden.

We stellen vast dat het CVGS de authenticiteit en de inhoud van deze documenten niet betwist mbt de identiteit en legerdienst en wel deze mbt zijn tewerkstelling.

Hij is net omwille van deze job ontvoerd door de Taliban om zo het parlement binnen te kunnen dringen en een aanslag te kunnen plegen, hetgeen door verzoeker werd geweigerd en de reden waarom verzoekers hun land ontvlucht zijn.

Het is onbegrijpelijk voor verzoekers waarom deze documenten dan ook niet volstaan voor het CGVS . Dat zij blijkbaar wel de identiteitsdocumenten aanvaardden en daar geen vragen over stellen maar wel de andere documenten, die hun aanvraag staven, betwisten.

Op welke grond worden deze dan wel in vraag gesteld???

Dat het CGVS nooit enig onderzoek heeft gedaan naar deze documenten en deze louter heeft afgewimpeld omdat zij de waarde ervan laten berusten op het asielrelaas. Dat de documenten mbt hun identiteit en legerdienst niet worden betwist of een beperkte bewijswaarde worden toegekend. Door dit niet grondig en individueel te onderzoeken schendt het CGVS het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel.

Verzoekers hebben er alles aan gedaan om hun asielrelaas te staven. Het CVGS houdt geen rekening met alle neergelegde documenten en schendt daarmee het redelijkheidsbeginsel.

c) aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

Het CGVS stelt in zijn beslissingen dat ondanks de dagelijkse bombardementen die plaatsvinden in Afghanistan, het risico voor de burgers desondanks wordt beperkt en er weinig burgerslachtoffers vallen.

De veiligheidssituatie is nog altijd zeer ernstig en verslechtert enorm, desondanks weigert verwerende partij hiermee rekening te houden.

Dit is onaanvaardbaar.

Gelieve in de bijlage verschillende stukken te vinden van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit bevestigen.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Het leven van verzoekers en het gezin is in gevaar indien zij dienen terug te keren.

Dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeerd en de burgers dan ook internationale hulp nodig hebben.

De mediaberichtgeving die verzoekers in bijlage voegen spreekt voor zich.

Dat hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk nood hebben aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert zorgvuldig te onderzoeken.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Dat er hier werkelijk een extreme vorm van geweld tegen de burgers gebruikt wordt en dat zij zelfs het slachtoffers zijn van massaexecuties blijkt uit heel wat informatie.

Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de situatie in Afghanistan.

Bij terugkeer zouden verzoekers ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van hun persoon.

Dat zij dan ook niet kunnen terugkeren zonder werkelijk gevaar voor hun leven. Zij zijn uit Afghanistan gevlucht omwille van de problemen die hij had met een terroristische beweging, nl. de Taliban.

Deze vroegen (eisten van hem) om Talibans binnen te smokkelen in het parlement. Hij heeft zijn leven en dat van zijn gezin slechts kunnen redden door te vluchten omdat hij geweigerd heeft de opdracht van de Taliban uit te voeren..

Het is flagrant onredelijk om hiermee geen rekening te houden!

Bovendien is de situatie zeer gevaarlijk in hun land van herkomst.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden.²

In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3.³

In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.⁴⁴

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat het CGVS wel degelijk een onderzoek diende uit te voeren!

Het onmiddellijke gevolg van de niet erkenning als vluchteling of het niet toekennen van de subsidiaire erkenning is dat men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst.

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak.

In casu diende het Commissariaat Generaal te onderzoeken dat bij terugkeer naar Afghanistan, verzoekers zouden kunnen blootgesteld worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omwille van de precaire veiligheidssituatie.

Het feit dat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

Dit artikel bepaalt:

Artikel 78

1. De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen. (eigen onderlijning)

Het UNHCR stelt:

A need for international protection arises where State protection is absent, de facto or de jure, with the result that basic human rights are seriously at risk.⁵

Gelet op de mogelijke schending van artikel 3 EVRM, bij terugkeer waartegen België bescherming dient te bieden, dient aan verzoekers ten minste de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

3.2 M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoekers, gelet op het bestaan in hun hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoekers menen dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of zij voldoen aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.

Ter illustratie willen verzoekers in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Afghanistan is nog steeds zeer gevaarlijk en de Afghaanse autoriteiten, alsook de internationale hulp die er geboden is, slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Het land wordt verscheurd door een bloedige verdrijving van IS, bomaanslagen en terroristische aanvallen.

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Gelieve in de bijlage verschillende documenten terug te willen vinden waaruit duidelijk blijkt dat de situatie in Afghanistan nog steeds zeer onveilig is.

Dat de gevaarlijke situatie in Afghanistan algemeen gekend en wereldnieuws is.

Het is onverantwoord om burgers terug te sturen naar zo'n onveilige situatie.

Dat verzoeker ook een doelwit vormt omwille van zijn beroep als privéchauffeur en zijn leven en dat van zijn gezin in gevaar is door de Taliban te hebben misleid en zijn medewerking te hebben geweigerd. Dat de autoriteiten niet in staat zijn hem de nodige bescherming te bieden.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Afghanistan zeer onveilig is voor verzoekers. Daarenboven heerst er dus ook een persoonlijke dreiging voor hun fysieke integriteit.

b) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarde voldoen. Zij vormen immers een doelwit voor een terroristische beweging.

Hij werd reeds ontvoerd door de Taliban.

Dat het dus duidelijk mag zijn dat er inderdaad een werkelijk gevaar dreigt voor verzoekers, indien zij terug dienen te keren naar hun land van herkomst.

Dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekers en dat zij de vluchtelingenstatus absoluut nodig hebben.

Het feit dat zijn vrouw niet afdoende weet te vertellen over de figuur van Abdul Rahim doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aangezien het geweten is dat de vrouwen in Afghanistan meestal niet op de hoogte zijn van de bezigheden van hun man. Dat er daarover zo goed als niet over gesproken wordt. In de medische stukken die worden neergelegd, wordt onder meer naar de littekens verwezen.

Het is dan ook niet redelijk dat het Commissariaat Generaal stelt dat hier geen enkel oorzakelijk verband met zijn problemen is vast te stellen.

Aangezien het hier gaat over ontstane littekens kan men toch niet stellen dat deze geen verband houden met zijn ontvoering ,gelet op de wijze waarop hij behandeld is.

c) Onmogelijkheid om de bescherming van hun land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoekers.

Het is juist omdat zij de bescherming van hun eigen land/ overheid niet kunnen inroepen dat zij gevlucht zijn uit hun land van herkomst. Dat zij zich niet kunnen wenden tot de politie.

Integendeel zelfs, de Afghaanse overheid slaagt er niet in een betrouwbare indruk na te laten. Laat staan zijn burgers te kunnen beschermen tegen de bedreigingen van de taliban.

Dat verzoekers zich dus niet naar de overheid kunnen richten. Dat het duidelijk is dat verzoekers de bescherming van hun land niet kunnen inroepen.

Dat het CGVS dan ook zwaar in gebreke blijft door niet afdoende te onderzoeken of verzoekers terug kunnen keren naar hun land van herkomst.

De beslissingen zoals ze genomen werden door het CGVS zijn dan ook een flagrante schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

3.3.M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoekers gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun echte individuele redenen na te gaan.

Verwerende partij verwijst in zijn motivatie om de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen naar het feit dat er maar een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen in Afghanistan.

Dit is niet correct.

In bijlage worden meerdere documenten gevoegd die dit weerleggen.

Dat het CGVS afdoende dient te motiveren in zijn beslissingen waarom verzoekers ook niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut en niet louter verwijzen naar het feit dat er maar een beperkt aantal slachtoffers zouden vallen ondanks de dagelijkse bombardementen. Dat het aantal burgerslachtoffers zeer groot is in de streek waarvan verzoekers afkomstig zijn en dit zeker niet beperkt wordt tot 'high profile doelwitten', integendeel zelfs. Dat de relatieve veiligheid waarvan men gewag maakt zeer relatief is en het leven van verzoekers wel degelijk in gevaar is bij een terugkeer naar het land en de plaats van herkomst. In bijlage worden enkele stukken mbt aanslagen en ettelijke dodelijke slachtoffers gevoegd.

Bezwaarlijk kan men stellen dat wordt gemotiveerd waarom verzoekers eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd, dat dit minstens niet afdoende wordt onderzocht en zij op basis van de actuele situatie ook minstens nood hebben aan de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat indien men het dossier van verzoekers grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat zij wel degelijk problemen kennen of zullen kennen omwille van de hierboven vermelde feiten

Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekers wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak.

Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op zijn belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoekers zonder evenwel afdoende na te gaan of zij in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoekers de subsidiaire bescherming nodig hebben.

*Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor **subsidiaire bescherming**.*

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoekers dienen terug te keren hebben zij schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert.

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissingen van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeeft waarom zij verzoekers weigert.

Men onderzoekt of motiveert niet afdoende waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoekers nagelaten dit te doen.

De beslissingen zoals ze genomen werden door het CGVS zijn dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Het CGVS motiveert in zijn beslissingen niet afdoende waarom verzoekers geen subsidiaire bescherming krijgen.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, is het dus onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Dat verzoekers werkelijk bescherming nodig hebben gelet op hun situatie.

De bestreden beslissingen m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, zijn niet afdoende gemotiveerd.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoekers het geval is.

Dat zij dan ook de subsidiaire bescherming nodig hebben.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in hun land van herkomst.

Dat door de beslissingen van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoekers weigeren.

De beslissingen zoals ze genomen werden door het CGVS zijn dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- persartikels van NRC, Het Nieuwsblad en Het Laatste Nieuws en
- een rapport van Amnesty International aangaande de situatie in Afghanistan in 2016/2017.

2.2.2. Op 16 januari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 6 juni 2017 en het EASO rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (p. 1-76).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de asielaanvragen van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

In zoverre verzoekers de schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren, wijst de Raad er op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het incident waarbij hij door de taliban werd klemgereden en meegenomen met zijn auto en hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op geen enkel moment vermeld heeft dat hij werd geblinddoekt en geboeid, terwijl hij dit bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) meermaals deed, (ii) hij slechts een beperkte kennis heeft over het parlamentslid Abdul Rahim Ayubi, (iii) er moeilijk geloof kan worden gehecht aan de manier waarop hij zijn functie als privéchauffeur voor dat parlamentslid heeft verkregen, (iv) hij een beperkte kennis heeft over de aanval van de taliban op het parlamentsgebouw drie maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan, (v) ook zijn vrouw weinig kennis heeft over de omstandigheden en resultaten van de aanval van de taliban op het parlamentsgebouw, (vi) hij over de uitvoering van de opdracht die hem door de taliban was opgedragen zeer weinig kan aanbrengen, terwijl de idee dat de taliban hem geen concrete instructies zouden hebben opgedragen over zijn rol tijdens deze riskante operatie niet erg aannemelijk is, (vii) zijn familie sinds zijn vertrek uit Afghanistan geen problemen heeft gekend terwijl hij verklaarde dat zijn familie zou worden gedood indien hij de opdracht van de taliban niet uitvoerde, (viii) hij niet weet of zijn auto werd gebruikt in een aanslag terwijl de taliban hiermee zou bedreigd hebben indien hij hun opdracht niet uitvoerde, (ix) zijn vrouw blijkt geeft van een opvallend gebrek aan bepaalde kennis over zijn werk en zijn ontvoering, (x) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, (xi) de door hem neergelegde stukken bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen, en (xii) de bundel medische documenten enkele fysieke aandoeningen vermelden die niet in oorzakelijk verband kunnen worden gebracht met zijn voorgehouden ontvoering en medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in het Verdrag van Genève noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de asielmotieven van tweede verzoekster volledig overeenkomen met deze van eerste verzoeker en zij er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat er bij terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zou bestaan, noch dat zij in geval van terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal de asielaanvragen van verzoekers op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in

een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, blijven verzoekers daartoe echter in gebreke.

In de mate dat verzoekers hekelen dat in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar algemene informatie om aan de documenten die eerste verzoeker ter staving van zijn tewerkstelling als chauffeur voor het parlementslid Abdul Rahim Ayubi heeft bijgebracht de bewijswaarde te ontzeggen, gaan zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissingen niet alleen gemotiveerd wordt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in hun land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, doch ook dat de waarde van voormelde documenten berusten op de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Aan de voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen, niet het geval is. Zo blijkt dat eerste verzoeker slechts een beperkte kennis heeft over het parlementslid Abdul Rahim Ayubi en over de grootschalige aanval van de taliban op het parlamentsgebouw drie maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan terwijl dit zijn werkplek betreft waar hij normaliter op de parking of nabij de wagens moest wachten op Abdul Rahim Ayubi, kan er geen geloof worden gehecht aan de manier waarop hij zijn functie als privéchauffeur voor het parlementslid heeft verkregen, en heeft tweede verzoekster weinig kennis over het werk en de ontvoering van eerste verzoeker en over de omstandigheden en resultaten van de aanval van de taliban op het parlamentsgebouw.

Voorts wijst de Raad er op dat het aan verzoekers toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij duidelijk in gebreke blijven. Verzoekers gaan slechts in op één van de vele voormelde bevindingen waarom werd besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas, en slagen er bovendien niet in deze bevinding op afdoende wijze te weerleggen. Verzoekers weten immers ter verklaring van de beperkte kennis van tweede verzoekster over Abdul Rahim Ayubi niet te overtuigen waar zij louter stellen dat het geweten is dat de vrouwen in Afghanistan meestal niet op de hoogte zijn van de bezigheden van hun man. Nu eerste verzoeker anderhalf jaar voor het parlementslid werkte en elke dag naar huis kwam naar tweede verzoekster (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 6, hoorverslag 15 februari 2017, p. 11), is het – zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld – in dit opzicht weinig plausibel dat tweede verzoekster niets kan aanbrengen over Abdul Rahim Ayubi en zelfs geen verhaal of anekdote kan vertellen over het werk van eerste verzoeker.

De overige motieven laten verzoekers onbesproken waardoor deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 12, map met 'landeninformatie', "*COI Focus Afghanistan. Corruptie en valse documenten*"), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de documenten die eerste verzoeker ter staving van zijn tewerkstelling als chauffeur voor parlementslid Abdul Rahim Ayubi heeft bijgebracht.

Wat betreft de documenten met betrekking tot hun identiteit en de legerdienst van eerste verzoeker, stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden, niet zozeer de authenticiteit en de inhoud van deze documenten door de commissaris-generaal wordt betwist, doch wel dat deze van oordeel is dat deze documenten niet ter ondersteuning kunnen dienen van hun asielrelaas daar deze documenten louter betrekking hebben op hun identiteit en het verleden van eerste verzoeker als militair.

De overige motieven in de bestreden beslissingen omtrent de voorgehouden ontvoering van eerste verzoeker door leden van de taliban, worden door verzoekers in hun verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Zo verzoekers benadrukken dat in de door hen bijgebrachte medische attesten wordt verwezen naar de littekens van eerste verzoeker en volharden dat deze verband houden met diens ontvoering, stelt de Raad vooreerst vast dat, zoals ook in de bestreden beslissingen op correcte wijze wordt gemotiveerd, deze medische stukken enkele fysieke aandoeningen vermelden, met name chronische sinusitis, een vermoeden van functionele gastroparese (verminderde werking van de maag) en longtuberculose, en dat wat de littekens betreft, enkel wordt gemeld dat eerste verzoeker klaagt over veralgemeende pijn onder andere ter hoogte van traumatische littekens en van veralgemeende jeuk. Nergens wordt geattesteerd dat eerste verzoeker daadwerkelijk littekens heeft, laat staan dat deze uitvoerig worden beschreven. Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker deze letsels, welke volgens hem zouden zijn toegebracht tijdens zijn ontvoering door de taliban, nauwelijks ter sprake bracht. Zo sprak eerste verzoeker zeer algemeen over het feit dat hij door de taliban zou zijn vastgehouden en hierbij werd mishandeld, doch zei hij (nagenoeg) niets over de verwondingen op zijn lichaam die hier het gevolg van zouden zijn. Zo verklaarde eerste verzoeker bij de DVZ over zijn detentie het volgende (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 3.5): *“Daar werd ik in elkaar geslagen door hun”*. Tijdens het gehoor op het CGVS stelt verzoeker het volgende (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 6, gehoorverslag 15 februari 2017, p. 21): *“Ik had slagen op mijn hoofd gekregen en ik heb veel bloed uit mijn hoofd verloren, en ik heb veel littekens”*. Uit wat voorafgaat kan de Raad slechts vaststellen dat de door eerste verzoeker gegeven beschrijvingen van de beweerde folterpraktijken uitermate summier en algemeen zijn. De Raad is van oordeel dat het correct is te stellen dat de aandoeningen waarvan sprake in de medische attesten niet in oorzakelijk verband kunnen worden gebracht met de door eerste verzoeker voorgehouden ontvoering. Waar in één van de medische attesten wordt verwezen naar de littekens van eerste verzoeker, baseert en steunt zijn behandelende arts zich enkel op de verklaringen van eerste verzoeker, verklaringen welke echter ongeloofwaardig werden bevonden.

Verzoekers brengen geen concrete en valabele elementen aan die de geloofwaardigheid van hun relaas vermogen te herstellen.

Gelet op het voorgaande weerleggen verzoekers de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt.

Waar verzoekers nog betogen dat zij door hun overheid geen bescherming kunnen verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden problemen met de taliban, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven aangaande de vluchtelingenstatus niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en bijgebracht bij aanvullende nota dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt

dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In de door verwerende partij op 16 januari 2018 neergelegde aanvullende nota worden de volgende bemerkingen gedaan:

"Gezien de verklaringen van verzoekers met betrekking tot hun herkomst uit Afghanistan, dient de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan onderhavige nota toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie (zie de aan onderhavige nota toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017 en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation van december 2017) tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De argumentatie van verzoekers dat verwerende partij in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie weigert de situatie in hun land van herkomst te onderzoeken, is gelet op het voorgaande allerminst ernstig te noemen en mist elke feitelijke grondslag.

Waar verzoekers de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul betwisten en enkele persartikelen en een rapport van Amnesty International bijbrengen om aan te tonen dat de situatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie van verzoekers blijkt in dezelfde lijn te liggen als de informatie van verwerende partij. In zoverre uit de informatie van het CGVS en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook de verwijzing ter terechtzitting naar "de aanslag vorige week op een hotel in Kabul" en naar "tal van incidenten" die intussen nog gebeuren in Afghanistan, vermag voorgaande beoordeling niet te wijzigen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van

de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN